

(Данас)

Прошле недеље бахата скупштинска већина, по лепом, архетипском а српском, парламентарном обичају, одбила је све законске иницијативе што су пристизале из посланичких клупа бедне мањине: у дану када је јавност брујала о пребијању декана београдског Факултета политичких наука, одбачен је предлог да се закон о високом школству допуни увођењем принципа „академске честитости“ (case study: сумња у докторски интегритет Небојше Стефановића, Синише Малог и Александра Шапића, те мастер дигнитет Томислава Николића итд). Који минут касније, већина која може да изгласа и да је земља, за инат Копернику, равна плоча, с гнушањем је одбацила и предлог закона о ретким болестима (случај „мала Зоја“), али је зато, на предлог извесног проф. др са неког приватног факултета, с циљем отимања посланичких минута намењених опозицији, изгласала да се обједини расправа о апсолутно неповезаним законима и одлукама.

Водећи медији су, за то време, по хашком рецепту, преваспитавали Шешеља који им се - рекао бих, сасвим намерно - „наместио“ бруталном изјавом о пок. Ћинђићу. Али, и то је трајало само онолико колико је Војводи требало да укапира како се осваја позитиван публицитет у слободној, ем еврофанатичној Србији: одвојиш (по добром, наравно) канцелара од супруга супруге председника Републике и, то је то.

Хоћу да речем да нису Русија и Кина „издале Србију“ (која се забављала самом собом) у Међународном олимпијском комитету, како напредњачки прозападни „мејнстрим“, објашњава чињеницу да ће Република Косово (без фусноте!), од децембра, бити усвојена у олимпијску породицу. А зашто би Москва и Пекинг бранили „Косово у Србији“ кад је та тема и официјелном Београду - да се стручно изразим језиком раног Марка Благојевића из Цесида - на самом дну агенде приоритета. Зар није, у наше име, потписано у Бриселу, претпрошлог априла: нећемо ометати Косово (а неће, утехе ради,

ни оно нас) приликом његовог пријема у међународне организације?!

Сад наш канцелар - потпуно релаксиран Шешељевим обећањем да га неће нападати пре него што заједнички сруше Николића - куца на отворена врата бирача и измешта фокус домаће јавности на питање увођења санкција Русији. Све, као, не зна да је чак 79 одсто грађана Србије против тога, чак и ако нас притисну Вашингтон и ЕУ! Да, огромна већина грађана Србије преферира Москву, али више од санкција Русији (ако већ признајемо територијални интегритет Украјине), те исте ситуације занима - зашто нисмо тако и толико одлучни пред Бриселом када треба да се брани позиција „Косово је неотуђиви део Србије“?

Наш канцелар и вицеканцелар му, па наш велепосланик у Москви, пре неки дан, унисоно кличу „Србија никада неће увести санкције Русији“; Вулин би, чак, и да убрза ствар, и оде корак даље, кад је реч о померању Србије ка Истоку. Лепа жвака за онај део напредњачких тифоза који би, након обелодањивања „реформских мера“ Владе, најрадије поломили палац и кажипрст којим су у марту заокруживали „Будућност у коју верујемо“.

Главну ролу у овој прошлонедељној петпарачкој трагикомедији, ипак је одиграо супруг супруге председника, бивши јунак трагедије „Србија као руска губернија“, који је лепо објаснио да Србија, за сада, неће увести санкције Русији, али да „чланство у ЕУ подразумева обавезу спровођења заједничке спољне политике“. Опа, па. Кад смо Косово већ поклонили, а ни близу ЕУ нисмо стигли, изгледа да ћемо Русију продати за вечеру. Тј. за уфур у бриселску заједницу неравноправних народа и држава. А то је већ озбиљна улазница.